

NEDJELJNA ČITANJA: Dj 2,42-47; Ps 118,2-4.13-15.22-24; 1 Pt 1,3-9; Iv 20,19-31

Zahvaljujući vlastitom iskustvu, Pavlu nije nepoznata opasnost od iskrivljene revnosti, usmjerene u pogrešnom smjeru. On sam je pao u tu opasnost prije pada na putu za Damask koji je bio prst Božje providnosti. Ponekad se moramo suočiti s pogrešnom usmjerenom revnošću, upornoj u poštivanju čisto ljudskih i zastarjelih pravila za kršćansku zajednicu. „Oni – piše Apostol – revnuju za vas, ne časno“ (Gal 4, 17).

Ne možemo zanemariti brižnost kojom se neki posvećuju pogrešnim zanimanjima pa i u samoj kršćanskoj zajednici. Netko se može hvaliti lažnim evanđeoskim poletom dok zapravo hlepi za ispraznom slavom odnosno slijedi svoja vlastita uvjerenja ili malo samoljublja.

Zapitajmo se stoga: koje su, prema Pavlu, značajke autentične evanđeoske revnosti? Koristan je u vezi s tim tekst koji smo slušali na početku, naime popis „oružja“ za duhovni boj koji navodi Apostol. Među njima je spremnost za širenje evanđelja, koju neki prevode kao „žar“ – ta je osoba revna u pronosenju tih ideja, tih stvari – i nazvana je „obucom“. Zašto? Kako to da je polet za Evanđelje povezan s onim što se obuva na noge? Ta metafora preuzima tekst proroka Izaije, koji glasi ovako: „Kako su ljupke po gorama noge glasonošne radosti koji oglašava mir, nosi sreću, i spasenje naviješta, govoreć Sionu: ‘Bog tvoj kraljuje!’“ (52, 7).

[pripremio: Ivan Pugar, bogoslov]